

УДК 811.161.2'373.2

О. П. Гоголенко

ВІДТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ІМЕННИКА В АНТРОПОНОМІНАЦІЯХ ПАНАСА МИРНОГО

У статті розглянуто відтворення українського іменника в антропонімінаціях Панаса Мирного. Схарактеризовано види онімів, визначено особливості функціонування та з'ясовано стилістичну роль антропонімів. Висвітлено значення антропонімічної системи у побудові художнього цілого.

Ключові слова: онім, антропонімінація, стилістична функція.

Донині однією з найважливіших проблем сучасної української літературної ономастики є дослідження функціонально-стилістичних особливостей онімії в художньому творі. Добір антропонімів для митця — це прояв його літературної індивідуальності та художньої майстерності на фоні реальної суспільно-історичної дійсності. Проблеми, пов'язані з власною назвою, завжди належали до найактуальніших для людства.

Уже побачили світ докторська дисертація Л. Белея про антропонімію української літератури XIX–XX ст. й фундаментальне дослідження В. М. Калінкіна з теорії літературної ономастики «Поетика оніма», написані монографічні роботи Т. В. Немировської та О. Ф. Немировської про власні назви у творах М. Коцюбинського та О. Гончара, досліджені оніми історичної та гумористичної літератури в наукових працях Т. Б. Гриценко й Л. П. Кричун, захищено дисертації Г. П. Лукаш, М. Р. Мельник, Т. І. Крупеньовою, Л. І. Селіверстовою, А. Соколовою з ономастики творів В. Винниченка, Л. Костенко, Л. Українки, Г. Тютюнника, В. Земляка, П. Загребельного, П. Панча та Яра Славутича. Проте антропонімія художнього твору в україністиці вивчена вкрай недостатньо. Зокрема ще не були об'єктом дослідження у цьому плані твори Панаса Мирного, які досі розглядалися тільки з літературознавчих позицій. Отже, **актуальність теми** наукової розвідки визначається відсутністю праць, присвячених дослідженню ономастики Панаса Мирного.

Метою дослідження є комплексний структурно-семантичний та функціонально-стилістичний аналіз літературної онімії в системі творів Панаса Мирного.

Джерельною базою дослідження послужили тексти художніх творів П. Мирного: романи «Повія», «Хіба ревуть воли, як ясла повні?»; повість «Лихі люди»; новела «Лови»; «День на пастівнику», «Батьки».

Ономастика творів П. Мирного глибоко народна. Як письменник-реаліст, він використовує тільки існуючі в мові, загальнозживані оніми. Адже імена персонажів і назви місцевості в реалістичних творах повинні співвідноситися з тими, що використовуються в народній мові.

З ономастичної лексики у творах письменника зафіксовані антропоніми, топоніми, гідроніми, космоніми, міфоніми й зооніми. Найбільшу частину становлять антропоніми: особові імена, прізвища, імена по батькові, прізвиська.

Антропонімія творів письменника представлена здебільшого слов'янськими іменами, серед яких наявна велика кількість зменшено-пестливих імен, а також вживання здрібнених форм імен у функції повних (*Грицько* замість *Григорій*, *Чінка* замість *Нечипір*). Ще однією цікавою особливістю функціонування антропонімів у творах П. Мирного є велика різноманітність особових імен, крім того вони часто повторюються, тобто наявна велика кількість однойменних персонажів. Так ім'я **Грицько** є в романі «Хіба ревуть воли, як ясла повні?», цим ім'ям названий також головний персонаж оповідання «День на пастівнику». **Василь** — пастушок із того ж оповідання і пан **Василь Семенович** із роману «Хіба ревуть воли, як ясла повні?». Також повторюються імена **Іван**, **Онисько**, **Петро**, **Тимофій**, **Галя**, **Мотря**, **Христя** та інші. Чи не найчастіше зустрічається ім'я **Оришка**. Воно функціонує в романах «Хіба ревуть воли, як ясла повні?» й «Повія», новелі «Лови», творі «Батьки».

Панас Мирний слідує народній традиції у виборі структури найменування для своїх персонажів. У своїх творах він використовує одночленну, двочленну і тричленну антропоформули. Вибір тієї чи іншої залежить від соціального статусу персонажа, його походження, віку, від того, чи у мові автора, чи у мовній партії персонажа вжита ця антропоформула. Тобто вживання дво- і тричленної формули найменування певним чином характеризує персонаж, тоді як одночлен-

на формула (ім'я або прізвище) здебільшого виконує номінативну функцію.

У досліджених нами творах наявні 29 випадків найменування персонажів двочленною антропоформулою «ім'я + ім'я по батькові». З них — 19 випадків називання персонажів-чоловіків і 10 — персонажів-жінок. Імена по батькові утворені звичайним способом: чоловічі — за допомогою суфікса *-ович-*, що додається до особового імені, жіночі — за допомогою суфікса *-івн-(а)*. Наведемо декілька прикладів використання такої формули у текстах: «*Талан!...талан, Іване Мойсейовичу, — казав батько пузатенькому; як і сам, столоначальникові*» [1; 68]; «*Отака ловись! — каже голова. — Був Чінка, а став — Никифор Іванович. Що то значить — гроші*» [1; 291].

Двочленною формулою «ім'я + ім'я по батькові» найменовано переважно поміщиків, міських чиновників, священників, учителів, а також їхніх дружин. Остання з наведених цитат яскраво відображує не типовість двочленною формули для народного середовища. Українському селянству було властиве сприйняття цієї антропоформули як чужої і панської. І навпаки, двочленною формулою ім'я + прізвище найменовано переважно персонажів-селян. Таких випадків 17: *Василь Будненко, Василь Воля, Онисько Грицай, Яків Грицай, Іван Гудзь, Данило Вернигора, Улас Загнибіда, Микита Здоренко, Назар Кобила, Іван Кнур, Грицько Куцієнко, Пилип Притиха, Петро Ксенко, Іван Швець, Дмитро Шкарубкий, Грицько Хоменко, Грицько Чупруненко*. «*Іван Кнур хвалився, що бачив його в шипку; Грицько Хоменко розказував, що вони водилися з Уласом Загнибідою; Дмитро Шкарубкий казав, що бачив на самого Миколи, як Пилип виходив з міста*» [2; 199].

У досліджених текстах використання прізвища поруч з власним ім'ям зумовлено необхідністю розрізнити персонажів з однаковим ім'ям. У цих випадках прізвища виконують диференціюючу функцію.

У творах П. Мирного наявні також 8 випадків найменувань персонажів тричленною антропоформулою «ім'я + ім'я по батькові + прізвище»: *Петро Гаєрилович Книш, Данило Павлович Кряжов, Іван Микитович Ливадний, Микита Іванович Ливадний, Григорій Петрович Проценко, Антон Петрович Рубець, Петро Федорович Телепень, Петро Степанович Шведов*. «*Григорій Петрович Проценко, бідного чиновника син, скінчивши школу, незабаром поступив на службу*» [2; 226].

Тричленною формулою іменуються виключно персонажі-чоловіки. Кожне таке називання наявне в текстах лише в одному вживанні, під час знайомства читача з персонажем. Переважно це головні герої творів. Починаючи розповідь про героя, автор прагне дати якомога більше інформації про нього. Вживання тричленною антрополоформули виконує соціально-характеризуючу функцію, бо таким способом найменовано персонажів-заможних поміщиків, дворян, багатих городян.

Антропонімний простір творів Панаса Мирного характеризується великою кількістю й різноманітністю особових імен (63 особове ім'я — 31 чоловічих і 32 жіноче). Обрані нами для дослідження твори присвячені темі зображення українського села й міста, отож імена у персонажів українські.

Переважна більшість імен — українські, серед яких вживаються як повні офіційні форми імен, так і зменшено-пестливі їх варіанти. Імена виконують номінативну функцію, а їх зменшено-пестливі варіанти — стилістичну (виражають ставлення до персонажа автора чи інших дійових осіб). Більшість чоловічих імен вжито у повній офіційній формі: *Андрій, Василь, Григорій, Іван, Йосип, Карпо, Кирило, Костянтин, Максим, Миколай, Мирін, Нечипір* (варіант — *Никифор*), *Остан, Панас, Пилип, Петро, Семен, Сидір, Спиридон, Степан, Тимофій, Федір, Яків, Яким* — усього 22 імені. «*Андрію, поганяй! Та гляди панича в дорозі,*» — гукнув він на парубка» [1; 62], «*Петро!* — скрикнув він, схоплюючись. — *Де ти взявся?*» [1; 84].

Дослідник мови творів П. Мирного зазначає: «У зв'язку з загальною експресивністю стилю Панаса Мирного, піднесеністю, емоційністю його мови значна роль у загальній системі мовних засобів письменника належить лексиці емоціональній» [5; 457]. Це стосується й ономастичної лексики. У творах Панаса Мирного наявна велика кількість зменшено-пестливих варіантів чоловічих імен. За основу їх класифікації ми взяли класифікацію І. І. Ковалика [4; 219]. Чоловічі імена у досліджених нами творах поділяються на такі словотворчі типи:

1. Здрібніло-пестливий суфікс-флексія *-а-* (-я) сполучається з першим або другим складом здекомпонованої основи: *Костя* ← *Костянтин* : «*Не дуже, Костю, не дуже! Щоб, бува, губ не попик!*» [2; 108].

2. Утворення із суфіксом **-ик-**, який додається до основи повного офіційного імені: **Іваник** ← **Іван**, **Карпик** ← **Карпо**: «*Се ти, Карпику?*» [1; 51].

3. Здрібніло-пестливий суфікс **-к-** (о) / **-к-** (а), який додається до:

а) повних офіційних імен: **Андрійко** ← **Андрій**, **Пилипко** ← **Пилип**, **Миколка** ← **Микола**: «*Пилипко усміхнувся, повернувся боком до матері*» [1; 181];

б) середнього складу імені: **Чіпка** ← **Нечипір**: «*Утишиється трохи Чіпка, сяде на коліна у баби або приляже голівкою*» [3; 24];

в) здрібніло-пестливих форм: **Грицько** ← **Гриць**, **Тимошка** ← **Тимош**: «*Тимошка — добрий молодець...*» [3; 318];

г) усіченої основи повного офіційного імені: **Омелько** ← **Омелян**, **Онисько** ← **Онисій**, **Панько** ← **Пантелеймон**: «*Одгуляли весілля, молоду привезли до Ониська*» [1; 177].

4. Суфікс **-ок-** із демінутивно-гіпокористичним функціонуванням: **Васильок** ← **Василь**.

5. Здрібніло-пестливі імена на **-усь-**, **-сь-**: **Івась** ← **Іван**, **Петрусь** ← **Петро**: «*На чотирнадцятому році мов переродився Івась*» [1; 63].

6. Фонетичні зміни: **Улас** ← **Влас**: «*Ледве виліз Улас за ворота та загадався*» [3; 31].

Жіночих імен у досліджених творах нараховуємо 31. Деякі з них ужито в повній офіційній формі: **Єфросинія**, **Килина**, **Марина**, **Марія**, **Мокрина**, **Наталія**, **Олена**, **Орина**, **Парасковія**, **Уляна**, **Харитина**, **Христина** — усього 12. «*За два роки Марина надбала повну скриню усякого добра*» [2; 83].

Решту жіночих імен вжито у зменшено-пестливих варіантах, що утворюються такими способами:

Зменшено-пестливий суфікс-флексія **-а-** поєднується:

а) з першим складом здекомпонованої основи повного офіційного імені: **Галя** ← **Галина**, **Хрестя** ← **Христина**: «*Галя висковзнула — і скрилася*» [3; 243];

б) з середнім складом імені: **Настя** ← **Анастасія**: «*Гарна була та Настя — Настею звалася — весела, співуча*» [2; 204].

Такі здрібнілі варіанти закріпилися дуже давно і живаються в народній мові поруч з повними офіційними формами імен. На базі таких усічень утворюється більшість зменшено-пестливих варіантів

з вищим ступенем емоційності. У творах Панаса Мирного вони виконують номінативну функцію.

Зменшено-пестливі варіанти із суфіксом **-к-(а)**, що додається:

а) до основи повного офіційного імені: **Оленка** ← **Олена, Маринка** ← **Марина**: «*Ба-ба, ба-ба-ба... — своїм нетвердим ще язиком вимовляла невеличка дівчинка Оленка, простягаючи до баби свої рученятка*» [2; 41]. Як бачимо з наведеної цитати, письменник використовував такі варіанти для називання маленьких дітей. Ці варіанти характеризуються значним ступенем експресивності;

б) до усіченої основи повного офіційного імені: **Параска** ← **Парасковія, Химка** ← **Хима**: «*Пішло у Параски життя коромислом*» [1; 194].

Варіанти такого типу вживаються у функції повних офіційних імен. Їх Панас Мирний використовує для номінації персонажів.

1. За допомогою зменшено-пестливих суфіксів: **-с-(я)** — **Орися, Парася**; **-ус-** (я) — **Катруся, Маруся**; **-очк-** (а) — **Варочка, Галочка, Наталочка, Парасочка**; **-еньк-** (а) — **Орисенька** : «*Не бійся, Варочко, не бійсь, голубочко!*» [1; 198]. Ці варіанти мають найвищий ступінь вияву експресивності. Вони використовуються зрідка, в невеликій кількості і тільки у мові персонажів.

2. Фонетичні варіанти: **Педоря, Пидоря** ← **Федора**: «*Отак обійди хлопця та й води його за собою! — сказала назенька таранкувата Педоря*» [2; 38]. **Педоря** і **Пидоря** — два рівноцінні варіанти імені **Федора**, вони функціонують у романі «*Повія*» як зі звуком [е], так і зі звуком [и]. В них відбувається заміна початкового [ф] → [п], тому що звук [ф] не характерний для української мови. Також відбувається заміна [р] → [р']. Автор використовує саме ці варіанти, що найбільш наближені до народно-розмовної мови, для передачі сільського колориту.

У досліджених творах переважна більшість чоловічих і жіночих імен оформлено за допомогою суфікса **-к-**. Цей суфікс надає іменам таких відтінків у значенні:

1) пестливості: **Оленка, Маринка**;

2) згрубілості: **Петрушка, Стьопка**. Такі варіанти імен використовуються з певною стилістичною метою: вони виражають відношення автора до своїх персонажів, а також стосунки між героями творів;

3) нейтральне: **Омелько, Чіпка, Варка**. Такі утворення вживаються в народно-розмовній мові у функції повних офіційних імен. У мові досліджених творів використовуються для номінації персонажів.

У творах Панаса Мирного із 81 прізвищ асоціативно-характеризуючими є такі: *Лушня, Матня, Пацюк* — це персонажі роману «*Хіба ревуть воли, як ясла повні?*». Їх прізвища утворені автором від загальних назв: *лушня, матня, пацюк*. У романі ці прізвища отримали злодії — грабіжники і вбивці. «*Поробилися вони п'яницями, волоцюгами, злодіями*» [3; 161].

Панас Мирний у творах дуже вдало використовує «промовисті» прізвища (*Порох, Кривинський* — «*Хіба ревуть воли, як ясла повні?*»; *Загнибіда* — роман «*Повія*»; *Попенко* — повість «*Лихі люди*»). В основі цих прізвищ лежить семантика їх основ. Вони виконують характеризуючу функцію.

Важливу роль для характеристики персонажів відіграють і структурні особливості їх прізвищ. Експресія прізвищ багато в чому залежить від семантико-стилістичних особливостей різноманітних морфологічних компонентів суфіксального типу, які беруть участь у творенні прізвищ, хоч і не належать до твірного слова. Так, прізвища, оформлені за допомогою певних суфіксів, виконують у досліджених творах соціально-характеризуючу функцію: вказують на походження, соціальний статус персонажа, його національність. У досліджених творах наявні такі типи прізвищ:

1. Патронімічні прізвища з суфіксом *-енк-(о)*:

а) прізвища, утворені від прізвищ (прізвиськ) батька: *Будненко, Варениченко, Гудзенко, Здоренко, Куцієнко, Марченко, Луценко, Педченко, Попенко, Прищенко, Насенко, Ксенко, Шкандибенко, Чупруненко* — усього 14;

б) прізвища, утворені від власних імен батька: *Грицасенко, Демиденко, Йосипенко, Карпенко, Костенко, Остапенко, Пилипенко, Супруненко, Хоменко, Якименко* — 10 прізвищ.

2. Прізвища, утворені від назв ремісників за професіями, родом занять, предметів, речей. Сюди відносять усі непатронімічні прізвища:

а) прізвища, утворені лексико-семантичним способом.

Матеріалом для творення цих прізвищ були такі групи слів:

— назви живих істот (*Голуб, Горобець, Деркач, Жук, Засець, Кнур, Кобила, Комар, Пацюк, Пугач, Тхір, Чижик, Хрущ*);

— назви рослин (*Верба, Гарбуз, Лоза*);

— назви страв, предметів домашнього вжитку (*Вареник, Гудзь, Довбня, Гиря, Лушня, Матня, Ступа*);

- назви людей за родом діяльності (*Лимар, Швець*);
- імена (*Грицай, Супрун*);
- назви абстрактних понять (*Воля*);
- назви індивідуальних ознак (*Телепень*);
- б) непатронімічні прізвища із суфіксом *–ник–*: *Колісник, Сотник*;
- в) прізвища із суфіксом *–ець–*: *Кабанець, Кібець*;
- г) українські прізвища з суфіксами прикметників: *Безродний, Ли-вадний, Маленький, Шестерний, Шкарубний*;
- г) двоосновні прізвища, які утворені з двох основ, перша з яких є дієсловною, а друга іменникова: *Валивода, Вернипора, Загнибіда, Свєр-биніс*.

Словотворчі особливості прізвищ у творах Панаса Мирного охоплюють усі типи словотворення реальних прізвищ — морфологічний, словоскладання, безафіксе утворення. Серед антропонімів досліджених творів прізвища становлять найбільшу і найважливішу групу. Вони виконують номінативну і характеризуючу функції.

У досліджених творах широко представлені народні форми найменування жінок за родинними ознаками: патроніми й андроніми. Патроніми — найменування людини, утворене від імені, прізвища або прізвиська батька або предків по батьківській лінії [6;104].

Найменування жінок за батьком здавна побутували на території України в одній формі — вони утворювалися від імені, прізвища, прізвиська чи роду занять батька за допомогою суфікса *–івн–* (а). У творах Панаса Мирного функціонують 11 патронімів, з них 8 утворені від прізвищ батьків за допомогою суфікса *–івн–*(а): *Трівна, Гудзівна, Жуківна, Зайцівна, Педьківна, Притиківна, Чопівна, Чубівна*: «Він таки тебе щиро любить, хоч батько його за це й лає, — сказала Горпина Педьківна, подруга Христі...» [2;37].

Особливістю функціонування патронімів у творах Панаса Мирного є те, що у більшості випадків вони використовуються в епізодах сватання дівчини. Цим підкреслюється важливість для українців того, з якої родини походить дівчина, хто її батьки: «Знаю, добре, що була б тобі жінка, а мені невістка... А коли вже Гудзівну сподобав, то щастя Боже!» [3;264].

Андроніми — найменування дружини за ім'ям, прізвищем або прізвиском чоловіка [6;14]. У досліджених творах функціонує 17 андронімів, які утворені такими способами:

1. Від прізвища чоловіка за допомогою суфікса *–их-(а)* **Барабашиха, Вовчиха, Грицаїха, Загнибідиха, Зайчиха, Здориха, Книшика, Лимариха, Луценчиха, Очкуриха, Рубчика, Ткачиха, Шкандибиха**: «Хіба правда тому, що Лимариха хвалилася?» [1;358];

2. Від прізвища чоловіка за допомогою суфікса *–ин-(а)*: **Лазорчишина**;

3. Від прізвища чоловіка за допомогою суфікса *–ев-(а)*: **Ткалева**: «Тут були: Феська Лазорчишина, Килина Чопівна, Горпина Ткалева, Маря Бубирка — все то свої, знайомі» [2;57].

Вживаються такі найменування у випадках, коли є потреба вказати на конкретну жінку і коли одного особового імені недостатньо, щоб зрозуміти, про кого йде мова. Таким чином, крім номінативної, андроніми й патроніми виконують також диференціюючу функцію. Вони також вказують на сімейний статус жінок, адже патронімічні найменування отримують незаміжні.

Прізвисько — вид антропонімів. Додаткове неофіційне найменування, що надається людині оточуючими відповідно до її характерної риси, якоїсь обставини, що супроводжує життя цієї людини, за якою-небудь аналогією, за походженням та з інших причин [6;110].

У досліджених нами творах Панаса Мирного прізвиськ небагато — усього 4. Але вони надані дуже влучно і відіграють у творах важливу роль, додаючи до образів персонажів додаткові характеристики. Прізвиська перш за все показують ставлення дійових осіб до персонажа, названого за прізвиськом. У творах Панаса Мирного функціонують такі прізвиська:

Шестірня (повість «Лихі люди») — це прізвисько походить від прізвища персонажа — **Шестерний**. Шестірня — це зубчате колесо, що передає рух. Маленька деталь у механізмові [8; 11, 876]. Прізвисько закріпилося за персонажем зі школи. Виражає презирливе ставлення до нього однокласників. Шестерного не любили за те, що він завжди скаржився на своїх товаришів учителеві. Згодом Шестірня працював у царській поліції. Він переслідував людей, що виступали проти царської влади. Так Шестірня став маленькою деталлю у великому безжалюньому механізмові державного устрою.

Ченіга — це дитяче прізвисько головного героя роману «Хіба ревуть воли, як ясла повні?» **Чинки Варениченка**. «Новий тлумачний слов-

ник у 4-х т.» дає таке визначення: «Чепіга — рукоятка в плузі» [8; 4, 811]. Таке прізвисько дали Чіпці сусідські діти. Вони не любили його, завжди били й ображали. Вжите в тексті роману всього 1 раз, це прізвисько показує нам ставлення до Чіпки вже в дитинстві, що й формує його характер. Самотність, прихована злість на всіх людей пригаманні Чіпці з дитинства: «*Ти Чепіга, а не Чіпка! — крикне хтось із середини і вскубне Чіпку*» [3;24].

Ящучур (оповідання «*День на пастівнику*»). Так називає маленький хлопчик свого товариша, який полюбляв полювати на ящірок, а потім вбивати їх, щоб ретельніше розгледіти: «*Для цього разу він і нове прозвище пригадав Василеві: Ящучур!*» [1;154]. У «Новому тлумачному словнику української мови у 4-х т.» подається значення слова «дівчачур» — той, хто любить дівчат» [8; 1, 765]. Мабуть, саме за аналогією до цього слова було утворене і дане прізвисько — **Ящучур**. Можливе інше трактування походження цього прізвиська. У «Словарі української мови» за ред. Бориса Грінченка подається значення слова «цур»: Цур — 1) Геть з чим-небудь, ким-небудь (виражає бажання позбавитися чогось, не мати діла з чимось); 2) чур, стій, зачекай (виражає заборону, обов'язкову умову, напр. у грі) [8; 4, 437]. О. О. Потебня вважає, що в різних виразах з «чур» є значення *межі, краю*; родовий відмінок у висловах рос. «чур меня», укр. «цур дурня» означає *предмет, від котрого відбувається віддалення*, те ж у вислові «цуратися когось» [7;1221–1222]. Даючи прізвисько **Ящучур**, хлопчик так висловив своє негативне ставлення до захоплення товариша.

Отже, українські іменники в художньому творі — це не тільки знак індивідуалізації персонажа, але і його яскрава експресивно-оцінна характеристика. В антропонімах відбивається фантазія автора, його спостережливість, уміння виокремити в людині риси, які дуже влучно характеризують її позитивні чи, навпаки, негативні риси, увиразнюючи іронічне або й саркастичне ставлення автора.

Література

1. Мирний Панас. Твори в 2-х т. — К.: Дніпро, 1985. — Т.1. — 552 с.
2. Мирний Панас. Твори в 3-х т. — К.: Дніпро, 1976. — Т.3. — 512 с.
3. Мирний Панас. Хіба ревуть воли, як ясла повні? — К.: Дніпро, 1977. — 335 с.

4. Ковалик І. І. Словотвір особових імен в українській мові (здрібніло-пестливі утворення)// Територіальні діалекти і власні назви. — К.: АН УРСР, 1965. — С.216–225.
5. Михайлов В. Н. Системная организация русской ономастической лексики // Русское языкознание. — 1989. — Вып. 19. — С. 129–134.
6. Пеньковский А. Б. Русские личные именованья, построенные по двухкомпонентной модели «имя + отчество» // Ономастика и норма. — М.: Наука, 1976. — С. 79–107.
7. Преображенский А. Г. Этимологический словарь русского языка. — М.: Государственное издательство иностранных и национальных словарей, 1978. — 1284 с.
8. Словник української мови: В 4 т. / НАН України. Ін-т укр.мови; Упоряд., з додатк. власного матеріалу Б. Грінченко. — Репринтне вид. — К.: Лексикон, 1996. — Т.1–4.

Гогуленко Е. П.

ВОСПРОИЗВЕДЕНИЕ УКРАИНСКОГО ИМЕННИКА В АНТРОПОНОМИНАЦИЯХ ПАНАСА МИРНОГО

В статье рассматривается воспроизведение украинского именника в антропономинациях Панаса Мирного. Охарактеризовано виды онимов, обозначены особенности функционирования и определена стилистическая роль антропонимов. Выяснено значение антропонимической системы в построении художественного целого.

Ключевые слова: *оним, антропономинация, стилистическая функция.*

Gogulenko O. P.

REPRODUCTUION OF THE UKRAINIAN ANTHROPNOMYMIC SYSTEM IN PANAS MYRNY'S ANTHROPNOMYMIC NOMINATIONS

This article deals with the reproduction of the Ukrainian anthroponymic system in the personal names used in Panas Myrny's works. The types of onyms, their peculiarities of functioning and stylistic functions are determined here. The value of the anthroponymic system for the creation of the artictic whole is estimated.

Key words: *onym, anthroponymic nomination, stylistic function.*